

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci navrhovatelů: **a) M. B., b) P. B., a c) M. W.**, všichni zast. Mgr. Pavlem Černým, advokátem se sídlem Údolní 33, Brno, proti odpůrci: **město Říčany**, se sídlem Masarykovo náměstí 53/40, Říčany, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – Územního plánu Říčan, vydaného usnesením zastupitelstva města Říčany ze dne 28. 5. 2014, č. j. 67879/2011-MURI/OUUPRR/493, v řízení o kasační stížnosti odpůrce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2017, č. j. 50 A 7/2017 - 47,

t a k t o :

- I. Návrh odpůrce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**
- II. Odpůrci **se u k l á d á** ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který činí podle položky č. 20 sazebníku soudních poplatků částku **1.000 Kč.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Zastupitelstvo města Říčany usnesením ze dne 28. 5. 2014, č. j. 67879/2011-MURI/OUUPRR/493, vydalo opatření obecné povahy – Územní plán Říčan (dále jen „územní plán“). Textová část územního plánu obsahovala v části 11 „Vymezení ploch pro regulační plány“, písm. B) „Nově navržené lokality“, bod 19, ve kterém je uvedena lokalita „Politických vězňů“ (Říčany) s dodatkem, že *„bez zpracování a do vydání regulačního plánu je možno povolit u stávajících rodinných domů jejich stavební úpravy a přístavby, doprovodné stavby nástavby do 25 m² zastavěné plochy všech dostavovaných objektů a stavební úpravy a výstavbu nové technické infrastruktury ke stávajícím objektům a nové infrastruktury a to pouze v ulicích Cesta Svobody a 17. listopadu.“* Lokalita „Politických vězňů“ zahrnovala také pozemky parc. č. st. X, st. X, st. X, st. X, st. X, parc. č. X, parc. č. X, parc. č. X a parc. č. X zapsané na listu vlastnictví č. X k. ú. Ř., jejichž vlastníky jsou navrhovatelé (dále jen „pozemky ve vlastnictví navrhovatelů“).

[2] Navrhovatelé napadli územní plán návrhem na jeho zrušení u Krajského soudu v Praze. Ten v záhlaví specifikovaným rozsudkem zrušil čl. 11 písm. B) bod 19 a čl. 11.2 bod 19 textové části územního plánu a dále část grafické části územního plánu ve výkresu základního členění území v území vymezeném jako „RP POLITICKÝCH VĚZŇŮ JIH“, a to ve vztahu k pozemkům ve vlastnictví navrhovatelů.

[3] Krajský soud uvedl, že pozemky navrhovatelů jsou zařazeny do ploch, u nichž je na základě územního plánu rozhodování o změnách území podmíněno vydáním regulačního plánu „na žádost“ ve smyslu § 62 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Při pořizování regulačního plánu „na žádost“ *„zajišťuje a hraří jeho zpracování, mapové podklady a projednání s dotčenými orgány žadatel“* (§ 63 odst. 2 stavebního zákona). Takovou podmínku považoval krajský soud za neproporcionální vzhledem k tomu, že lokalita Politických vězňů zahrnuje plochu o rozloze více než deset tisíc metrů čtverečních a zahrnuje více pozemků různým způsobem využívaných, které vlastní různí vlastníci. Nelze proto očekávat, že dojde mezi vlastníky k nekonfliktní dohodě nad obsahem regulačního plánu. Podle krajského soudu lze spíše očekávat, že dojde ke střetu zájmů různých vlastníků a k dohodě o společném podání žádosti o vydání regulačního plánu nikdy nedojde; regulační plán zahrnující pozemky ve vlastnictví navrhovatelů proto nemusí být nikdy vydán. Dokud nebude vydán regulační plán, navrhovatelům nebude na jejich nezastavěných pozemcích povolen v územní žádný záměr. Navrhovatelé jsou podle krajského soudu na základě této skutečnosti značně omezeni na svém vlastnickém právu. Současně po nich nelze požadovat, aby sami nesli nemalé finanční náklady související s pořizováním regulačního plánu pro celou rozsáhlou lokalitu. Dohoda všech vlastníků o společném pořízení regulačního plánu je přitom podle krajského soudu takřka nereálná.

[4] Proti tomuto rozsudku podal odpůrce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž požádal o přiznání odkladného účinku. Tento návrh odůvodnil tím, že právní následky napadeného rozsudku by pro něj znamenaly újmu spočívající v hrozbě nekoncepčního rozvoje předmětné lokality z důvodu umožnění nekoordinované výstavby. Podle odpůrce přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nemůže vzniknout nepoměrně větší újma jiným osobám, než by vznikla odpůrci jeho nepřiznáním. Umožnění výstavby před přijetím podrobnější územně plánovací dokumentace (regulačního plánu) by podle odpůrce popřelo smysl té části územního plánu, která podmiňuje rozhodování v území pořízením regulačního plánu. Regulační plán v lokalitě „Politických vězňů“ má zajistit podrobnější regulaci území jako celku (lokalita má nedostatečně vyvinutou infrastrukturu) a také koordinaci veřejných zájmů v území. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti by umožnilo odpůrci prosadit veřejný zájem na komplexním vyřešení potřeb lokality „Politických vězňů“.

[5] Navrhovatelé nesouhlasili s návrhem stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a ve svém vyjádření navrhli jeho zamítnutí. Stěžovatel podle jejich názoru neuvedl konkrétní důvody, pro které by měl v důsledku nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti utrpět újmu. Nekonkretizoval ani samotnou újmu, která by mu mohla vzniknout v důsledku právních účinků napadeného rozsudku. Omezil se pouze na obecná tvrzení o hrozbě nekoncepčního rozvoje území z důvodu umožnění nekoordinované výstavby v lokalitě. S takovým tvrzením navrhovatelé nesouhlasili a zdůraznili, že jsou to naopak oni, kdo by přiznáním odkladného účinku kasační mohl být poškozen trvajícím omezením vlastnických práv.

[6] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej ale může na návrh stěžovatele přiznat a užije přitom přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s.

pokračování

ř. s. Ustanovení § 73 s. ř. s. sice upravuje rozhodování o návrhu na odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, a jak již zdejší soud v minulosti dovodil, v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části schází zákonný podklad pro jeho aplikaci (viz usnesení zdejšího soudu ze dne 6. 10. 2010, č. j. 9 Ao 4/2010 - 20), v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části však takový zákonný podklad představuje citovaný § 107 odst. 1 s. ř. s. Z povahy věci pak možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti připadá v úvahu právě v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí, kterým krajský soud vyhověl (byť jen částečně) návrhu a napadené opatření obecné povahy nebo jeho část zrušil. Případný odkladný účinek přiznaný kasační stížnosti totiž bude působit vůči rozhodnutí krajského soudu, tj. zamezí důsledkům zrušujícího rozsudku krajského soudu po dobu kasačního řízení.

[7] Předpokladem vydání rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je podání návrhu na jeho přiznání stěžovatelem, a to návrhu odůvodněného negativními důsledky výkonu či jiných právních účinků rozsudku krajského soudu, které Nejvyšší správní soud v každém konkrétním případě uváží ve vztahu k zákonným podmínkám.

[8] Ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. obsahuje dvě podmínky, které musí být kumulativně splněny, aby mohl být žalobě (respektive kasační stížnosti) přiznán odkladný účinek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí znamenat pro žalobce (resp. stěžovatele) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Nutno zdůraznit, že tyto podmínky se liší od důvodů, za nichž lze podat kasační stížnost ve věci samé (§ 103 s. ř. s.), a předmětem rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku proto není předběžné posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí krajského soudu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2006, č. j. 6 Ads 99/2006 - 33).

[9] V souvislosti s mimořádnou povahou institutu odkladného účinku je třeba vzít v potaz rovněž to, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Nejvyšší správní soud vychází ve své konstantní judikatuře z toho, že přiznání odkladného účinku vůči pravomocnému rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci. Přiznáním odkladného účinku se prolamují právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno; tímto zákonným postupem ovšem není přiznání odkladného účinku, ale až meritorní výrok o kasační stížnosti. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocným rozhodnutím krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, pak by zákonodárce musel zcela změnit koncepci správního soudnictví. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé a výjimečné případy.

[10] Při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je třeba, aby se Nejvyšší správní soud primárně zaměřil na zkoumání, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by nasvědčovaly možnosti vzniku nepoměrně větší újmy stěžovateli

oproti jiným osobám. Tyto skutečnosti jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel. Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje, a uvést její intenzitu. Vyličení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zášahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[11] Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že v posuzovaném případě nedospěl k závěru, že by výkon nebo jiné právní následky rozsudku krajského soudu znamenaly pro stěžovatele jako veřejnoprávní korporaci nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, konkrétně navrhovatelům. Soudem (v části) zrušené opatření obecné povahy je územním plánem obce. Jedná se tedy o nástroj územního plánování, jinými slovy dokument stojící na samém počátku řetězce dalších konkrétních rozhodnutí vedoucích k realizaci stavebních záměrů. Pokud by měly být pozemky ve vlastnictví navrhovatelů zastavěny, je třeba, aby ve věci nejdříve proběhlo územní a stavební řízení či jiný stavebním zákonem stanovený postup, na jehož základě by navrhovatelům vzniklo oprávnění umístit a realizovat na daném pozemku stavbu. Z napadeného rozsudku nevyplývá oprávnění navrhovatelů k jakékoli „nekoordinované“ výstavbě na pozemcích, jak tvrdí stěžovatel.

[12] Dlužno dodat, že stěžovatelova argumentace je velmi obecná, což je v přímém rozporu s ustáleným náhledem zdejšího soudu na mimořádnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jehož důvody musí z povahy věci spočívat v konkrétních okolnostech případu. Stěžovatel neuvedl, zda navrhovatelé plánují pozemky zastavět určitými konkrétními stavbami, jejichž charakter je neslučitelný s plánovaným směřováním rozvoje dané lokality, neupřesnil ani to, jaká konkrétní újma by mu v důsledku rozhodnutí o jejich umístění, případně o jejich povolení mohla vzniknout. Jedná se proto o úvahu zcela hypotetickou. Stěžovatel je nadto účastníkem územního řízení ve smyslu § 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, a může v něm tedy hájit svá práva a zájmy. Za této situace nelze považovat újmu, která by stěžovateli jako veřejnoprávní korporaci vznikla, za nepoměrně větší oproti újmě, která by vznikla navrhovatelům, pokud by byl přiznáním odkladného účinku, byť na přechodnou dobu, obnoven právní režim daného pozemku podle zrušené části územního plánu.

[13] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v daném případě nejsou podmínky ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. naplněny.

[14] Z důvodů uvedených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

[15] Podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá podle položky č. 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soudnímu poplatku ve výši 1.000 Kč. Nejvyšší správní soud z tohoto důvodu výrokem II. tohoto usnesení stěžovateli zaplacení předmětného soudního poplatku uložil.

pokračování

[16] Soudní poplatek lze zaplatit:

- vylepením kolků na tomto tiskopisu nebo
- bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: 3703-46127621/0710, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný variabilní symbol pro identifikaci platby lze získat na internetových stránkách www.nssoud.cz v položce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.
Nebude-li soudní poplatek včas zaplacen, přistoupí soud k jeho vymáhání.

V Brně dne 12. prosince 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu

Vyhovuji výzvě a zasílám Nejvyššímu správnímu soudu v kolkových známkách určený soudní poplatek.

ke sp. zn. 8 As 234/2017

podpis

.....

↓ místo pro nalepení kolkových známek ↓